

werd mijn arm bijna uit het lid getrokken. Eer het echter zoover was, kwam Johan mij te hulp, vatte den hit van de andere zijde bij den teugel en hield hem vast, totdat ik kon opstijgen. Den zadelknop grijpende sprong ik op zijn rug. Het volgende oogenblik vloog ik over zijn hoofd op den grond. Mijn eenige gewaarwording was die van verbazing, 't ging alles zoo ongeloofelijk snel. Ik verbeelde mij een geoefend ruiter te zijn, daar ik vrijwat ondervinding had opgedaan met verschillende boerenveulens, maar dit was iets geheel nieuws. Johan glimlachte, de Mesties stond belangstellend toe te kijken, en zijn zoon schaterde het uit van pret.

„Ik zal den hit wel nemen,” zei Johan; maar die grinnikende jongen prikkelde mij tot verzet, en hoewel mijn stem beefde, antwoordde ik zoo luchthartig mogelijk: „Neen, neen, ik zal hem wel klein krijgen.”

Nogmaals sprong ik in het zadel, maar het volgende oogenblik ging het dier als een bal omhoog in de lucht, spande bij het neerkomen zijn rug zoo rond als een boog, de vier beenen strak bijeen, en kwam met zulk een smak op den grond terecht, dat mijn tanden tegen elkander sloegen. Dat was mijn eerste kennismaking met den hoogen-rug-sprong.

Nu zette de hit zich ernstig aan 't werk, om het ritselende, wapperende ding af te werpen. Eerst ging hij bedaard een paar passen achteruit, schoot toen als een wervelwind vooruit, bleef plotseling staan alsof hij versteend was, en herhaalde den sprong in de lucht, om weer neer te komen met gekromden rug, en beenen stijf als een stok. Toen dat niet hielp ging hij op zijn achterbeenen loopen, trok vervolgens bliksemsnel aan den linkerkant zijn lende in, om dan